Ніколетта Попович – заступник голови учнівської ради ДПТНЗ «МПАЛ ім. Михайла Данканича»
Владислав Кульментьєв - член ради гуртожитку

Герої не вмирають… Ми пам’ятаємо тебе, Альберт.

Україна кайдани рве,
кращі хлопці стають до зброї.
Лютим звірем душа реве,
не бояться вогню герої.

Анастасія Дмитрук

Війна – страшна річ. З початку Антитерористичної операції на сході України загинуло більше п’яти десятків закарпатців. Наші батьки, брати, сини поклали свою душу і тіло за Незалежність України, за те, щоб на нашому рідному Закарпатті ніколи не було чутно пострілів російських посіпак. Наш обов'язок зберегти пам'ять про кожного.

У всі важкі часи Україна мала героїв-захисників. 1 березня 1971 року в Республіці Комі (Росія), в звичайній селянській родині народився один із них – Герой нашого часу Альберт Падюков (на фото).

Мати – Сембер Марія Миколаївна працювала на фабриці художніх виробів. Рідний батько помер , коли Альберту виповнилося п’ять років. Згодом мати знову вийшла заміж за Сембера Совтана, за котрим поїхала до України в Закарпатське селоКлячаново Мукачівського району. Родина - не маленька, у нього ще були старший брат – Юрій, сестра – Марина та менший брат – Володимир. Та не дивлячись на це, батьки багато уваги приділяли вихованню сина.

В сім’ї панував дух любові, взаємоповаги і віри. Вони любили рідне село, рідну мову, звичаї та традиції. Віра в Бога допомагала їм вижити в життєвих

негараздах. Цей непоказний дух любові до рідної землі дав можливість виростити Альберта справжнім українцем.

Шкільні роки були незабутніми. Альберта, старанного учня, серед інших дітей відрізняла скромність, щирість та доброта. До дорученої справи ставився відповідально. За це його любили однокласники, поважали вчителі. Після закінчення школи пішов вчитися у художню Мукачівську школу – інтернат, а після у Миргородський керамічний технікум, що на Полтавщині. Згодом на початку 2000-х років переїхав до Києва, де і знайшов свою дружину – Ольгу. У вільний час займався малюванням, писав картини, а також був спортсменом – боксером.

Альберт працював у будівельній компанії прорабом. Став майстром на всі руки. Старався забезпечити сім'ю. Постійно давав поради та допомагав сину, який зараз навчається у Київському вищому медичному коледжі.

Альберт Падюков був активістом Революції Гідності, входив до складу політичної партії «Удар», Народної ради Деснянського району міста Києва. 3 лютого 2014 року, став об'єктом нападу молодих людей спортивної статури. Про це пише газета «Тиждень» з посиланням на голову виконкому київської організації партії «УДАР» Олега Гарягу. "Після вчорашнього пікетування Деснянської райдержадміністрації частина наших активістів повернулися на Майдан, а Альберт Падюков сів у маршрутку і поїхав в напрямку дому. Щойно він вийшов з маршрутки – як його оточили невідомі особи і нанесли йому три ножових поранення: два - в груди, а одне – у стегно. Він якось дістався додому, де йому одразу викликали карету «швидкої допомоги", - розповів Олег.

За словами Гаряги, постраждалого активіста прооперували, невдовзі після повного одужання Альберт пішов воювати на Схід добровольцем. В часі війни він став солдатом 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар». Товариші і друзі по батальйону називали цього сміливця за позивним «Бето».

Війна – надзвичайно жорстока і бездушна. А завдяки таким хлопцям, як Альберт трималася оборона. Заради своєї коханої дружини, сина, батька і матері, заради своїх товаришів, заради рідного села і України він пішов у бій з

жорстоким і безжальним ворогом. Для того, щоб життя продовжувалося, щоб настав мир.

Під час виконання службового обов'язку у місті Металіст Луганської області, Альберт отримав осколкове поранення у скроневу частину голови, від якого і помер 16 серпня 2014 року.

І став Героєм. Став прикладом для своїх однокласників, товаришів, односельчан для всієї України.

А 20 серпня 2014 року для села Клячанова стало дуже трагічним днем, адже мала батьківщина прощалася із власним сином, який загинув під час боїв у зоні антитерористичної операції. Майже усі жителі села провели в останню дорогу загиблого Героя.

Згідно з Указом Президента України №708/2014 року Альберта Падюкова нагороджено орденом «За мужність» ІІІ ступеня (посмертно) за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України. На подвір'ї родини високу нагороду Міністр оборони Сергій Полторак вручив дружині Альберта. Безстрашний боєць, крім цього, був нагороджений відзнакою «Герой Києва» (посмертно) та нагрудним знаком Міністра оборони України «За зразкову службу» (посмертно) .

Небо плакало. Молились і плакали всі люди. Такої єдності, такого єдиного пориву в підтримці Героя, підтримці України і ненависті до ворога – село ще не знало.

Під час церемонії прощання, отець Михайло наголосив на тому, що разом із військовим фронтом повинен бути духовний фронт у наших душах, адже важко втримати агресію в людському серці. І тому люди мають молитися за навернення країни-агресора та за людей, які живуть у зоні бойових дій. Священик сказав, що через несправедливу війну з боку сусідньої держави щодня помирають невинні люди. І тому найкращою зброєю є молитва та мирні думки.

"Це не нова війна. Це тисячолітня війна між добром та злом. І тому у наших думках і душах маємо боротись зі своїм злом. Лише тоді ми переможемо і настане мир ", – наголосив отець Михайло.

Після промови відбулась процесія аж до сільського кладовища, яке знаходиться поряд з церквою. Поховали Альберта Падюкова з усіма військовими почестями, біля могили вітчима, який був для нього як рідний батько…

Тяжко писати про втрати людей в нікому не потрібному та не зрозумілому збройному конфлікті. Ще тяжче усвідомлювати ці втрати. І, навіть, великий здобуток - самоповага та гордість за свою країну, єднання українців як нації, не можуть зарадити великому горю близьких та рідних загиблих та осушити море їх сліз. На думку приходять слова Олександра Олеся: «Війна, війна! І знов криваві ріки! І грім гармат, і шаблі дзвін. Могили, сироти, каліки. І сум покинутих руїн»…